

на в горитѣ и лѣсоветѣ, тя приимаше за правда всичко, каквото ѝ говоряха, а сега ѝ показяха другата правда не в прилична на първата; послѣ неправдата сладка, мила, очарователна, сатанинска, която тя обикна като правда, се в откри истинската правда, горчива, сурова, Божия, която отъ разгваленностъ води къмъ съкрушение, а отъ съкрушението къмъ покаяние. Разбра ли това Елена или пакѣкъ я завладѣха дивитѣ чувства на балканската българка когато тя се върна дома? Тя събра всичкитѣ си фустани, талми, вратовръски и капели, накити и женски прѣѣмѣни, които ѝ подариха за погибель на душата, поради които тя се лиши отъ любимиятъ мъжъ, и ги исхвърли на двора. Тя си облѣче българската рокля, обу подъ роклята шалвари, забради си на главата ржченикъ, заключуци двора и тури огънь подъ френскитѣ драгоцѣнности. Атлавитѣ, коприневитѣ и памучни рокли, и всѣкакви парцали пламъаха съ силенъ пламъкъ; а пакъ тя излѣзе изъ вратата и съ твърде, бързи крачки тръгна по пътя, прѣвзъ лѣсоветѣ и горитѣ, за старото село Нейково.

Предъ старата къща сѣдеше на прѣстника старий Стефанъ и пушаше тютюнъ; отъ другата страна на вратата, тоже на прѣстника, сѣлеше неговата стара жена и прѣдеше на хурката вълна. Двамата мълчаха; около тѣхъ тишина; всички отишли въ полето на работа; тѣ двамата мисляха за чудната свадба и за това, което се случи слѣдъ вѣнчанието. На старий Стефанъ е неприятно и това, че се подигнали хайдутитѣ на голѣмо дѣло, а той това не знаеше; никой му не каза и никой не го сподели. Ясно е че го считатъ за стара непотребна карга; така захвърлятъ старото куче, което хубаво е гонило ловитѣ: младо всички го ласкаяха и подмазваха при себе си, а когато то остарѣ, то никой и нѣма да поглѣдне на него когато отива на ловъ. Скърно е да остарѣеш и да глѣдашъ че твоята старостъ забѣлѣжаватъ дружитѣ и странятъ отъ тебе като отъ полумъртво тѣло. Тѣзи мисль не е по вкуса на старий Стефанъ, и нѣма при него приказливитѣ празнучки, които би развѣдали неговата печаль. Велика истина е че младитѣ дѣ-